

[Grünbaum.]

jeg behøver svar på i dag, men jeg synes, vi skal drøfte det i udvalget.

Den regulering efter pristallet, der efter forslaget skal ske af personfradragene og af skalaens grundbeløb, er i overensstemmelse med, hvad også den tidligere regering havde tænkt sig. Spørgsmålet er dog, om man ikke kunne komme noget nærmere til det aktuelle skatteår ved at vælge julipristallet i stedet for som foreslået det forudgående januarpristal.

Så er der skatteloftet eller rettere skatte-lofterne, for vi skal jo nu have hele tre skatteloffer: det såkaldte skrå skatteloft på 105 pct. af grundbeløbene, et lige loft på $66\frac{2}{3}$ pct. for den del af skatteydernes skalaindkomst, der ellers inklusive folkepensionsbidrag og kommunal indkomstskat ville gå op over denne procent, og endelig det særlige loft på 70 pct., der også inkluderer formueskatten. Der er en tredobbelt gardering, først og fremmest til fordel for de store skatteydere. En ting må nemlig slås fast: i sidste ende er det altid og kun størrelsen af de offentlige udgifter sammen med eventuel finanspolitisk behov, der angiver grænsen for skatteudskrivningen. Sådant er det, sådan vil det altid være, og i dette grundlæggende forhold ændres der intet som helst ved at indføre disse lofter, heller ikke det skrå loft på 105 pct. Det gør der ikke, selv ikke for dette efter vor mening mest sympatiske af de tre lofter, så længe der ikke samtidig er lagt et loft over udskrivningen af de indirekte skatter og vareafgifterne.

Det er forklaringen på, at vi kan mene, at alle tre lofter i givet fald vil være til fordel for de største indtægter. Hvis det skrå loft nås, er der kun den mulighed for staten, hvis udgifterne gør det nødvendigt, at forhøje vareafgifterne, og hvilke skatteydere er det da, der så i særlig grad — og bogstaveligt, kan man vel sige — støder hovedet mod loftet? Det er givetvis dem med de små og mellemstore indtægter; det er de almindelige forbrugere, der i særlig grad vil få skattetrykket at mærke, når skatterne skal tages ind ved hjælp af vareafgifterne, medmindre der gennemføres særlige kompensationer. Men vi har ingen tillid til, at sådanne kompensationer vil blive gennemført i tilstrækkeligt omfang af den nuværende

regering; det viser erfaringen fra momsforhøjelsen på de $2\frac{1}{2}$ pct. Derfor giver heller ikke det skrå skatteloft nogen egentlig beskyttelse for de små og mellemste indtægter. Det er i bedste fald, nemlig så længe loftet ikke er nået, betydningsløst for almindelige skatteydere; i værste fald kan det være en ordning, der på ingen måde garanterer netop disse skatteydere en retfærdig fordeling af skattebyrden efter evneprincippet. Det afhænger helt af regeringen og af folketingets flertal på det givne tidspunkt.

Det loft, der også omfatter formueskatten, skal jeg ikke sige meget om; det er ikke længe siden, vi drøftede det her i tinget. Jeg skal kun gentage, at vi ikke ville finde det helt urimeligt og godt kunne tilslutte os det, hvis man holdt sig til dette ene skatteloft på 70 pct. Men det har regeringspartierne ikke villet acceptere; man vil have beskyttelse for de store indkomster på alle leder og kanter — det er jo det, der fremgår af disse forslag.

Det såkaldte lige skatteloft på $66\frac{2}{3}$ pct. er der ikke meget godt at sige om. Det bryder efter vor mening afgørende med selve ideen i den faste udskrivningsskala, eftersom tanken med denne netop var og er at fastlægge forholdet mellem skatten og de forskellige grundbeløb således, at der bliver skabt sikkerhed for, at disse forhold var uændrede fra år til år, når skalaen først var lagt fast. Skatteudskrivningen skulle kunne gå op eller ned, men relationerne skulle ligge fast. Det er ideen med den faste skala, og hvorfor så bryde med denne gode idé? Jo, her er argumentationen, at der kan være behov for et sådant loft for skatteydere med en særlig høj indtægt, når de bor i kommuner med særlig høj skatteprocent, som regel de fattige kommuner — og det kan der være noget rigtigt i, vil jeg gerne sige. Tager vi som eksempel de 45 pct. i statsskat for den del af skalaindkomsten, der overstiger 70.000 kr., og lægger hertil de 3 pct. i folkepensionsbidrag, bliver det kommuner med over $18\frac{2}{3}$ pct. i indkomstskat. Den kommunale indkomstskat berøres da ikke, men de pågældende skatteydere får nedsat deres statsskat, og det bliver så alle de øvrige statsskatteydere både i og uden for den pågældende kommune, der skal betale. Der kan som sagt trods dette være noget